

ÅSA LIND

Liivahunt ja
imeline maailm

Illustreerinud Kristina Digman
Rootsi keelest tõlkinud Ülle Kiivet

DRAAKON & KUU

Originaali tiitel:
Sandvargen och hela härligheten
Tekst © Åsa Lind, 2004
Illustratsioonid © Kristina Digman, 2004
Esmatrükk Rootsis, Raben & Sjögren, 2004
Kirjastatud Raben & Sjögren nõusolekul

Tõlge eesti keelde © Ülle Kiivet ja Draakon & Kuu, 2019

Raamatu tõlkimist on toetanud Rootsi Kultuurinõukogu
(Swedish Arts Council)

Raamatu väljaandmist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Toimetanud Ilme Rääk
Küljendanud Siiri Timmerman
Trükkinud Printon
Esimene trükk

ISBN 978-9949-574-35-3

Draakon & Kuu
Viru 16, pk 1a, 10140 Tallinn
www.draakonkuu.com

Sisukord

Vahva väljamõeldis	5
Kõige armsam kaisukoer!	13
Tika-taka läheb aeg	21
Jalgrattavargad	30
Põgenemine	37
Rohelises maailmas	45
Pidukena Zakarina	52
Üksinda kodus	61
Matused	69
Mõtlemise värvides	77
Õige ja õiglane	85
Väike tugev kvark	94
Zakarina jääb ööbima	102
K nagu kahetsema	112
Õunaõuepäev	120

Vahva väljamõeldis

Zakarina elas koos oma ema ja isaga ühes mereäärses majas. Tal polnud õde ega venda ega isegi mitte oma küülikut – ainult üks väike hallikaspruun koduhiir. Aga toda polnud peaaegu kunagi näha. Ta oli alati kusagil peidus. Ja ta polnud tegelikult Zakarina oma ka.

„Sest koduhiir ei saa ju kellegi oma olla, eks ju?” küsis Zakarina isalt. „Ta on lihtsalt kusagil olemas, umbes nagu põdrad.”

Isa noogutas ja pomises vihaselt midagi „roostes plekikosu” kohta. Nad olid aias, Zakarina ja tema isa. Isa putitas autot, sest mootoril oli midagi

viga. Ta kruvis ja muterdas midagi omaette ning Zakarina oli talle abiks. Tema hoidis kõik tööriistad korras.

„Ja Liivahunt,” jätkas Zakarina, „temaga on täpselt sama lugu. Tema on ka lihtsalt olemas.”

Ta korjas üles kruvikeeraja, mille isa oli käest pillanud ja mõtles, kui hästi kõik on. Kui hea, et Liivahunt on kusagil siinsamas lähedal rannas. On üleni olemas, ninaotsast sabaotsani – sädelevalt metsik ja kaunis ja erakordselt haruldane.

„Ei, ma ei saa enam millestki aru,” ütles isa. „See ajab hulluks! Mis tal ometi viga on?”

Ta vahtis kapoti alla ja nägi tõesti täitsa hull välja.

„Võib-olla peaksid veel kord haamriga proovima?” pakkus Zakarina.

Selle peale isa ainult oigas.

„Või tegelikult, ma tean,” ütles Zakarina. „Ma võin Liivahundi käest küsida. Mis sa arvad?”

„Küsid Liivahundi käest?” küsis isa.

„Jah, sest tema teab peaaegu kõike,” seletas Zakarina. „Komeetidest ja millest iganes.”

„Aga kallis laps,” ütles isa, „Liivahunt on ju ainult väljamõeldis. Ta ei saa mind auto parandamisel kuidagimoodi aidata. Sest auto on päriselt katki.”

Zakarina seadis kruvikeeraja tööriistakasti ja pani selle kaane väga korralikult kinni.

„Aga Liivahunt tavaliselt teab asju,” ütles ta. „Eriti siis, kui küsida.”

Isa ohkas ja pühkis oma õliseid käsi sama õlise lapiga.

„Ma lähen parem helistan autoremonditöökotta,” ütles ta.

Ja ta läks tuppa.

Zakarina seisis veel natuke aega auto juures. Sonkis varbaotsaga kruusa. Toksis natuke tööriistakasti. Siis läks ta kiige juurde ja istus sinna.

Liivahunt pole üldse mingi väljamõeldis, mõtles ta. Ma tean seda.

Või kas ikka teadis? Äkitselt polnud ta selles enam nii kindel. Zakarina lükkas hoogu ja hakkas kiikuma. Mitte et tal kiikumise tuju oleks olnud, vaid lihtsalt niisama. Midagi pidi ju tegema. Nii et ta kiikus. Edasi ja tagasi. Vaatas aeg-ajalt mere

poole, aga ei näinud seal midagi erilist. Ainult päike peegeldus lainetelt.

Zakarina tegi veel natuke hoogu. Kiikus aina kõrgemale ja kõrgemale.

Tuules oli tunda suve lõhna ja ta kiikus peaaegu majakatuse kõrgusele.

Ta tegi veel rohkem hoogu, nii et kõhus hakkas õõnes tunne, ja kiikus peaaegu puulatvade kõrgusele. Ja siis veel natuke kõrgemale, kuni taevasse välja, ja taevas oli sinine.

S siis Zakarina hüppas. Ta peaaegu lendas kiigelt maha ja tuhises kiiresti nagu nool terve pika tee alla randa. Jalad trampisid ja trummeldasid rajal. Ta hüüdis, lausa karjus:

„Ahhoooooiii!”

Ja seal ta oligi. Lamas maas, pikk nagu suvi, otse kõrkjate kõrval, oma püünisküünistega, pilk öösiniselt vilkumas. Zakarina viskus liivale ja ohkas sügavalt. Kõik oli sama hästi nagu alati. Lained loksusid. Kajakad kisasid.

„Ma teadsin seda,” ütles Zakarina. „Ma teadsin seda kogu aeg.”

Liivahunt pilgutas siniselt silmi ja oli nõus: selge see, et kogu aeg.

„Jah, kuigi isa,“ jätkas Zakarina, „tema ütleb, et sa oled väljamõeldis.“

Liivahunt puhkes naerma ja nägi täiesti jaburalt õnnelik välja.

„Ei noh, misasja? Kas ta arvab tõesti nii?“ ütles ta. „Ma nii armastan väljamõeldisi! Kas sina ei armasta?“

„Aga neid pole ju päriselt olemas,“ ütles Zakarina.

„Mismoodi päriselt?” küsis Liivahunt. „Kõik, mis on oluline, ongi päriselt olemas.”

Ta sättis ennast mõnusalt kerra ja hakkas jutustama ühest igavesti vahvast väljamõeldisest, mille peale ta ükskord tuli. Ehk oli see just eelmisel ööl. Või sellel ööl, kui sinililled õied lahti lõid. Ta ei mäletanud enam päris täpselt. Igatahes oli väljamõeldisel midagi tegemist ühe väikese veaga, mis oli katki.

„Ja see väike viga elas mosinas,” ütles Liivahunt.

„Mosinas?” imestas Zakarina. „Misasi see mosin on?”

Liivahunt kortsutas kulmu ja mõtles järele.

„Tjah, ehk oli see hoopis musinas,” ütles ta. „Või mesinas ... Musin, mosin, masin ... Just, see oli masin! Väike viga elas masinas, just nii see oligi!”

Zakarina kargas istukile ja jäi Liivahundile otsa vaatama.

„Jah, ja siis oli seal veel üks väike hiir ka,” lisas Liivahunt.

„Hiir?” imestas Zakarina.

„Jah, täpselt selle väljamõeldise alguses,” ütles Liivahunt. „Sinna mõtlesin ma välja ühe väikese

hallikaspruuni hiire, kes näris mosinasse pisitillukese augu.”

„Augu?” küsis Zakarina. „Augu masinasse?”

„Jah, küttesegusisselaskeklappi, kujutad ette?” ütles Liivahunt. „Mihuke sõna, mihuke värk! Võttis terve igaviku aega, et sihuke pulamulasõna välja mõelda. Kütte-segu-sisse-laske-klapp.”

Zakarina hüppas viuhti jalule ja lippas koju.

Õues auto kõrval seisis isa, tige ja vihane.

„Remonditöökojas pole aega,” ütles ta. „Mitte enne järgmist nädalat.”

Zakarina kõndis ümber auto. Koputas seda siit ja sealt.

„Aga issi,” ütles ta siis, „kas sa küttesegusisselaskeklappi kontrollisid?”

Isa jäi teda vaatama. Vaatas päris pika pilguga.

Siis tõstis ta mootorikatte üles.

Küttesegusisselaskeklapp, mõtles Liivahunt. Täitsa imeasi, mida kõike võib välja mõelda. Ta pööras nina mere poole. Lained loksusid. Päev oli päikest täis ja taevast oli sinine. Ja siis? Mis siis nüüd? Mida

ta nüüd peaks välja mõtlema?

Võib-olla näiteks tiigri? Tiigri, kes elab õunapuul otsas?

Või ehk ühe isa? Isa, kes leidis vea, mis oli katki, ja parandas selle ära ja kallistas oma tütart ja hüüdis hurraa ja tahtis talle midagi head pakuda – näiteks väetist.

Väetist? mõtles Liivahunt. Hmm, nii selle nimi küll ei ole. Mitte väetis. Jäätis. See kõlab paremini.

Ta limpsas sõna mõne korra ja noogutas.

Jäätis oli lihtsalt oivaline väljamõeldis.

